

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Š. Z.**, zastoupený JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 232, 517 21 Týniště nad Orlicí, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor právní a Krajský živnostenský úřad**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. KUZL 39954/2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2009, č. j. 31 Ca 129/2009 - 27,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2009, č. j. 31 Ca 129/2009 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2009, č. j. KUZL 39954/2009, zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru obecní živnostenský úřad, ze dne 1. 4. 2009, č. j. ZIV/873/2009/Pr/4, jímž bylo žalobci zrušeno živnostenské oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání *Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona* z důvodu, že podnikatel již nesplňuje podmínku podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále též „živnostenský zákon“), tedy podmínku bezúhonnosti. K otázce ústavní konformity ustanovení § 6 odst. 2 písm. a) živnostenského zákona žalovaný uvedl, že správní orgány jsou při své rozhodovací pravomoci vázány „jednoduchým právem“, tj. zákony a ostatními (podzákonými) právními předpisy. Správním orgánům nepřísluší posuzovat soulad živnostenského zákona s ústavním pořádkem, natož pak dovozovat jeho neplatnost.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení. Namítal, že žalovaný nevyložil ustanovení § 6 odst. 2 písm. a) živnostenského zákona ústavně konformně v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08. Napadené rozhodnutí je proto v rozporu s č. l. 26 odst. 1 a 2 a č. l. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Krajský soud v Brně ve výroku označeným usnesením řízení o žalobě zastavil. V odůvodnění uvedl, že žalobce při podání žaloby nezaplatil soudní poplatek, proto ho krajský soud usnesením

ze dne 31. 8. 2009, č. j. 31 Ca 129/2009 - 25, vyzval, aby tak ve lhůtě 15 dnů učinil a poučil ho o procesních následcích nezaplacení. Uvedené usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 2. 9. 2009. Ani po uplynutí stanovené lhůty však soudní poplatek zaplacen nebyl, proto krajský soud řízení o žalobě zastavil podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení. Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť on soudní poplatek zaplatil zasláním předmětného tiskopisu opatřeného kolkovými známkami v hodnotě 2000 Kč dne 7. 9. 2009 na adresu Krajského soudu v Brně. Ke kasační stížnosti přiložil stěžovatel kopii podacího lístku, z něhož je patrné, že dne 7. 9. 2009 byla na poštu 770 08 Olomouc 8 podána listovní zásilka o hmotnosti 0,009 kg, kde jako odesílatel je uveden stěžovatel a jako adresát „Krajský soud Brno, Rooseveltova 16, 601 95 Brno“. Stěžovatel konstatoval, že poplatkovou povinnost splnil v soudem poskytnuté lhůtě, čímž nevznikl důvod k zastavení řízení. Pokud nebyla pochybením krajského soudu zásilka správně přiřazena k soudnímu spisu, nemůže být tato skutečnost přičítána k tíži stěžovatele. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně stěžovatele.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

Stěžovatel ve svém podání nepodřadil důvody kasační stížnosti konkrétnímu ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), z povahy věci však vyplývá, že ji podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatel dokládá, že soudní poplatek za podání správní žaloby k výzvě krajského soudu řádně zaplatil, o čemž svědčí podací lístek ze dne 7. 9. 2009, který prokazuje, že stěžovatel zaslal Krajskému soudu v Brně písemnost, o níž tvrdí, že byla výzvou k zaplacení soudního poplatku opatřenou kolkovými známkami.

Proti těmto tvrzením stojí úřední záznam (č. l. 24), že ke dni 17. 9. 2009 lhůta pro zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč uplynula, a také skutečnost, že součástí spisu není výzva opatřená kolkovými známkami, o níž stěžovatel tvrdí, že ji krajskému soudu zaslal.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 8. 2. 2010 vyzval Krajský soud v Brně, aby se k uvedeným skutkovým tvrzením stěžovatele vyjádřil, tzn. zejména aby prověřil, zda v předmětné době byla zmíněná zásilka krajskému soudu doručena a co bylo jejím obsahem, zda se jednalo o podání v této věci, či ve věci jiné, zda se v zásilce nacházela předmětná výzva opatřená kolkovými známkami apod. K uvedené výzvě krajský soud sdělil, že s odkazem na skutečnosti vyplývající z úředního záznamu na č. l. 50, nelze podat vyjádření k obsahu zásilky podané dne 7. 9. 2009 na poštu Olomouc 8, neboť předmětná zásilka nebyla Krajskému soudu v Brně doručena.

Z úředního záznamu založeného na č. l. 50 soudního spisu vyplynulo, že na telefonický dotaz soudu pracovnice pošty Olomouc 8 potvrdila, že předmětná zásilka byla na zmíněné poště

dne 7. 9. 2009 podána k poštovní přepravě. Na hlavní podatelnu Krajského soudu v Brně, pracoviště Husova 15, však dle sdělení pracovnice podatelny takto označená zásilka již doručena nebyla, což potvrdila rovněž vedoucí směny listovního oddělení pošty Brno 1, jež je dodací poštou Krajského soudu v Brně. Vzhledem ke skutečnosti, že zmíněná doporučená zásilka nebyla krajskému soudu vůbec doručena, nelze prověřit, co bylo jejím obsahem.

Při hodnocení těchto skutkových okolností Nejvyšší správní soud v souladu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2007, č. j. 2 Afs 50/2006 - 67, dostupného na www.nssoud.cz, vycházel ze skutečnosti, že „právo na přístup soudu představuje ústavně zaručené základní právo (č. l. 36 Listiny základních práv a svobod) a že odeprání tohoto přístupu (denegatio iustitiae) dosahuje protiústavní dimenze. V těchto případech je proto namístě vždy velmi bedlivě vážit, zda byly splněny podmínky řízení, a v pochybnostech se přiklonit spíše k meritornímu rozhodování než k procesnímu ukončení řízení. To platí zejména tehdy, kdy meritorním soudním přezkumem je posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí orgánu veřejné správy, tzn. poskytování ochrany fyzickým a právníckým osobám proti veřejné moci, a kdy se nejedná o typ řízení, v němž se rozhoduje o vzájemných právech a povinnostech většího počtu soukromých subjektů.“

Stěžovatel v posuzovaném případě hodnověrným způsobem vyvrací závěr krajského soudu, že soudní poplatek k výzvě soudu řádně nezaplatil, a v tomto směru unesl svoje důkazní břemeno, které krajský soud nebyl schopen vyvrátit. Stěžovatel prokázal, že dne 7. 9. 2009 odeslal zásilku krajskému soudu. Z vyjádření krajského soudu k obsahu předmětné zásilky vyplynulo, že zásilka krajskému soudu vůbec doručena nebyla, což kromě pracovnice podatelny krajského soudu, pracoviště Husova 15, potvrdila i pracovnice pošty Brno 1. Z vyjádření krajského soudu k výzvě Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, zda byla prošetřena rovněž příchozí pošta na podatelně Krajského soudu v Brně, pracoviště Rooseveltova 16, kam stěžovatel předmětnou zásilku odeslal (jednalo se o adresu totožnou s označením krajského soudu jako odesílatele výzvy k zaplacení soudního poplatku adresované stěžovateli). To však nic nemění na skutečnosti, že tu proti sobě stojí protichůdná tvrzení stěžovatele a krajského soudu ohledně zaplacení soudního poplatku, resp. doručení předmětné zásilky. V souladu s výše uvedeným judikátem se Nejvyšší správní soud v pochybnostech přiklonil k meritornímu přezkumu stěžovatelem napadeného rozhodnutí, neboť dospěl k závěru, že stěžovateli nelze přičítat k tíži údajné nedoručení zásilky provozovatelem poštovních služeb, neboť po podání doporučené zásilky k poštovní přepravě bylo možné spravedlivě očekávat, že uvedená zásilka bude adresátovi doručena. Proto je v posuzovaném případě namístě napadené usnesení krajského soudu o zastavení řízení zrušit jako nezákonné. Bude pak na krajském soudu, aby v dalším řízení důkladně vyhodnotil splnění procesních podmínek řízení a pokud shledá, že splněny byly, aby se podanou žalobou zabýval věcně.

S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu